

32. navadna nedelja B

*Blagor ubogim v duhu,
kajti njihovo je nebeško kraljestvo. (Mt 5,3)*

Prvo berilo

1 Kralji 17,10-16

Tiste dni je prerok Elija vstal in šel v Sarépto. Ko je prišel do mestnih vrat, glej, je bila tam vdova, ki je nabirala drva. Zaklical je za njo in rekel: "Prinesi mi, prosim, malo vode v vrču, da bom pil!" Ko je šla, da mu jo prinese, je zaklical za njo in rekel: "Prinesi mi, prosim, še kos kruha v roki!" Rekla je: "Kakor živí Gospod, tvoj Bog, nič pečenega nimam, samo prgišče moke v loncu in malo olja v vrču. In glej, nabiram suhljad, da pojdem in pripravim to zase in za sina, da bova pojedla in potem umrla." Elija ji je rekel: "Ne boj se; pojdi in pripravi, kakor si rekla, vendar naredi iz tega najprej meni kolaček in mi ga prinesi; sebi in svojemu sinu pa ga boš pripravila potem. Kajti tako govóri Gospod, Izraelov Bog: 'Moka v loncu ne bo pošla in olja v vrču ne bo zmanjkalo do dne, ko bo Gospod poslal dež na zemljo.'" Šla je in storila po Elijevi besedi. In dan za dnem so imeli jesti, ona, on in njena družina. Moka v loncu ni pošla in olja v vrču ni zmanjkalo, po besedi, ki jo je Gospod govóril po Eliju.

Drugo berilo

Hebrejcem 9,24-28

Kristus ni stopil v svetišče, ki bi ga naredila človeška roka in bi bilo le odtis resničnega, ampak v sama nebesa, da se je zdaj za nas prikazal pred Božjim obličjem. Tudi ne zato, da bi sebe večkrat daroval, kakor véliki duhovnik hodi v svetišče vsako leto s tujo krvjo. Ko bi bilo tako, bi moral od začetka sveta večkrat trpeti. Tako pa se je razodel enkrat ob koncu vekov, da je s svojo žrtvijo odpravil greh. Kakor je ljudem določeno enkrat umreti, nato pa pride sodba, tako se je tudi Kristus enkrat daroval, da je odvzel grehe mnogih. Drugič pa se bo prikazal brez greha, v odrešenje tistih, ki ga pričakujejo.

Tisti čas je Jezus sedel nasproti zakladnici in gledal, kako množica meče denar vanjo. Mnogo bogatih je veliko vrglo. Prišla je tudi neka uboga vdova in je vrgla dva nôvčiča, to je en kvadrant. Tedaj je poklical k sebi svoje učence in jim rekel: "Resnično, povem vam: Ta uboga vdova je vrgla več kot vsi, ki so metali v zakladnico. Vsi so namreč vrgli od svojega preobilja, ta pa je dala od svojega uboštva vse, kar je imela, vse, kar potrebuje za življenje."

V razmislek

V današnjih berilih slišimo dve zgodbi o dveh vdovah. Opazimo, da obe ženski storita nekaj v celoti – razdata vse, kar je nujno za njuno življenje – ena preroku, druga templju. Bistveno sporočilo današnjega dne lahko kratko in jedrnatopišemo z besedami – ne gre se za polovičarstvo, temveč za celovitost! Ostali ljudje, ki nastopajo v evangeliju, prav tako veliko dajo, a vendar le nekaj od svojega premoženja.

Sporočilo obeh pripovedi ni zgodba o dobrem in slabem. Sporočilo pripovedi je življenje, izkušnja, da kdor resnično želi živeti, mora biti pripravljen tudi nekaj dati in to ne karkoli, temveč nekaj bistvenega! Ko se nečemu odpovemo, šele začnemo graditi na prihodnosti! Sereptova vdova mora tvegati nekaj neizvedljivega in dati vse, kar še ima, da bi lahko dobilo njeno življenje novo priložnost. To je skoraj nemogoče. In poleg tega mora dolgo (vse do konca suše!) živeti na robu svojih zmožnosti, vedno znova v upanju, da se bo vse uredilo. Šele ko je odšla in predvsem ko je pogledala nazaj, je lahko videla, da je prejela več, kot je dala...

Tudi mi se vedno znova dotaknemo meja svojih zmožnosti ali pa nas drugi pripeljejo do meja naših zmožnosti. Vsi poznamo s tem povezano bolečino in stisko. Ne obvladujemo svojega življenja. Najraje bi si pripravili sredstva za srečno življenje – materialne zaloge, veliko mero zdravja, varnost na delovnem mestu in v naših odnosih – in z veliko zalogo moči za vse možne scenarije bi potem z veseljem delili vse to tudi z drugimi. V resničnem življenju pa nam ostane – kot Sereptovi vdovi – le malce gotovosti glede jutrišnjega dne, za naslednji korak in niti ne več za drugega...

Kar je presenetljivo, je navidezna umirjenost vdove glede na pretečo smrt, ki ji omogoči celo v njeni na videz brezizhodni situaciji videti potrebe drugih kakor tudi njeno zaupanje v Boga. Ljudem, ki večinoma živijo na robu svojih eksistencialnih zmožnosti, je morda lažje videti težave drugih in jih ni strah izgubiti vsega v primerjavi s tistimi, katerih srce in razum je polno skrbi glede izgube premoženja in varnosti.

*Živeti pomeni pustiti za seboj! To je prvi in odločilni pogoj za resnično srečo. Kdor vedno znova pospravi svoje materialno in duhovno navlako, spozna svojo novo notranjo svobodo. Ali kdor dovoli, da njegovi odrasli otroci stopajo po lastni poti z vso svojo odgovornostjo, bo nagrajen s poglobljenim odnosom s svojimi otroki na neki popolnoma drugi ravni. Ali pa kdor opusti stare, napačne življenjske vzorce, lahko stopi na novo pot. Ampak dokler ne pridemo do tega, se nahajamo kar nekaj časa na robu preživetja, vedno znova v zaupanju v Boga, da nam bo dal, kar potrebujemo. "Daj nam **danes** naš vsakdanji kruh" – in ne že jutrišnjega ali pa tistega, ki ga bomo potrebovali čez mesec dni – prosimo v Očenašu. Komur uspe, da da vse, da pusti vse in zaupa v Božjo zaobljubo, temu lahko Bog pokaže svojo osvobajajočo bližino in tega lahko Bog stoterokrat obdari z: "Ne boj se!"*

32. navadna nedelja B

*Blagor ubogim v duhu,
kajti njihovo je nebeško kraljestvo. (Mt 5,3)*

Prvo berilo

1 Kralji 17,10-16

Tiste dni je prerok Elija vstal in šel v Sarépto. Ko je prišel do mestnih vrat, glej, je bila tam vdova, ki je nabirala drva. Zaklical je za njo in rekel: "Prinesi mi, prosim, malo vode v vrču, da bom pil!" Ko je šla, da mu jo prinese, je zaklical za njo in rekel: "Prinesi mi, prosim, še kos kruha v roki!" Rekla je: "Kakor živí Gospod, tvoj Bog, nič pečenega nimam, samo prgišče moke v loncu in malo olja v vrču. In glej, nabiram suhljad, da pojdem in pripravim to zase in za sina, da bova pojedla in potem umrla." Elija ji je rekel: "Ne boj se; pojdi in pripravi, kakor si rekla, vendar naredi iz tega najprej meni kolaček in mi ga prinesi; sebi in svojemu sinu pa ga boš pripravila potem. Kajti tako govóri Gospod, Izraelov Bog: 'Moka v loncu ne bo pošla in olja v vrču ne bo zmanjkalo do dne, ko bo Gospod poslal dež na zemljo.'" Šla je in storila po Elijevi besedi. In dan za dnem so imeli jesti, ona, on in njena družina. Moka v loncu ni pošla in olja v vrču ni zmanjkalo, po besedi, ki jo je Gospod govóril po Eliju.

Drugo berilo

Hebrejcem 9,24-28

Kristus ni stopil v svetišče, ki bi ga naredila človeška roka in bi bilo le odtis resničnega, ampak v sama nebesa, da se je zdaj za nas prikazal pred Božjim obličjem. Tudi ne zato, da bi sebe večkrat daroval, kakor véliki duhovnik hodi v svetišče vsako leto s tujo krvjo. Ko bi bilo tako, bi moral od začetka sveta večkrat trpeti. Tako pa se je razodel enkrat ob koncu vekov, da je s svojo žrtvijo odpravil greh. Kakor je ljudem določeno enkrat umreti, nato pa pride sodba, tako se je tudi Kristus enkrat daroval, da je odvzel grehe mnogih. Drugič pa se bo prikazal brez greha, v odrešenje tistih, ki ga pričakujejo.

Evangelij

Marko 12,38-44

Tisti čas je Jezus med svojim poučevanjem govóril množicam: "Varujte se pismoukov, ki si želijo hoditi okrog v dolgih oblačilih in si želijo pozdravov ljudi na trgih, prvih sedežev v shodnicah in častnih mest na gostijah, ki

vdomam požirajo hiše in hinavsko opravljajo dolge molitve; ti bodo strože sojeni."

Sedél je nasproti zakladnici in gledal, kako množica meče denar vanjo. Mnogo bogatih je veliko vrglo. Prišla je tudi neka uboga vdova in je vrgla dva nôvčiča, to je en kvadrant. Tedaj je poklical k sebi svoje učence in jim rekel: "Resnično, povem vam: Ta uboga vdova je vrgla več kot vsi, ki so metali v zakladnico. Vsi so namreč vrgli od svojega preobilja, ta pa je dala od svojega uboštva vse, kar je imela, vse, kar potrebuje za življenje."

V razmislek

V današnjih berilih slišimo dve zgodbi o dveh vdovah. Opazimo, da obe ženski storita nekaj v celoti – razdata vse, kar je nujno za njuno življenje – ena preroku, druga templju. Bistveno sporočilo današnjega dne lahko kratko in jedrnatopišemo z besedami – ne gre se za polovičarstvo, temveč za celovitost! Ostali ljudje, ki nastopajo v evangeliju, prav tako veliko dajo, a vendar le nekaj od svojega premoženja.

Sporočilo obeh pripovedi ni zgodba o dobrem in slabem. Sporočilo pripovedi je življenje, izkušnja, da kdor resnično želi živeti, mora biti pripravljen tudi nekaj dati in to ne karkoli, temveč nekaj bistvenega! Ko se nečemu odpovemo, šele začnemo graditi na prihodnosti! Sereptova vdova mora tvegati nekaj neizvedljivega in dati vse, kar še ima, da bi lahko dobilo njeno življenje novo priložnost. To je skoraj nemogoče. In poleg tega mora dolgo (vse do konca suše!) živeti na robu svojih zmožnosti, vedno znova v upanju, da se bo vse uredilo. Šele ko je odšla in predvsem ko je pogledala nazaj, je lahko videla, da je prejela več, kot je dala...

Tudi mi se vedno znova dotaknemo meja svojih zmožnosti ali pa nas drugi pripeljejo do meja naših zmožnosti. Vsi poznamo s tem povezano bolečino in stisko. Ne obvladujemo svojega življenja. Najraje bi si pripravili sredstva za srečno življenje – materialne zaloge, veliko mero zdravja, varnost na delovnem mestu in v naših odnosih – in z veliko zalogo moči za vse možne scenarije bi potem z veseljem delili vse to tudi z drugimi. V resničnem življenju pa nam ostane – kot Sereptovi vdovi – le malce gotovosti glede jutrišnjega dne, za naslednji korak in niti ne več za drugega...

Kar je presenetljivo, je navidezna umirjenost vdove glede na pretečo smrt, ki ji omogoči celo v njeni na videz brezizhodni situaciji videti potrebe drugih kakor tudi njeno zaupanje v Boga. Ljudem, ki večinoma živijo na robu svojih eksistencialnih zmožnosti, je morda lažje videti težave drugih in jih ni strah izgubiti vsega v primerjavi s tistimi, katerih srce in razum je polno skrbi glede izgube premoženja in varnosti.

*Živeti pomeni pustiti za seboj! To je prvi in odločilni pogoj za resnično srečo. Kdor vedno znova pospravi svoje materialno in duhovno navlako, spozna svojo novo notranjo svobodo. Ali kdor dovoli, da njegovi odrasli otroci stopajo po lastni poti z vso svojo odgovornostjo, bo nagrajen s poglobljenim odnosom s svojimi otroki na neki popolnoma drugi ravni. Ali pa kdor opusti stare, napačne življenjske vzorce, lahko stopi na novo pot. Ampak dokler ne pridemo do tega, se nahajamo kar nekaj časa na robu preživetja, vedno znova v zaupanju v Boga, da nam bo dal, kar potrebujemo. "Daj nam **danes** naš vsakdanji kruh" – in ne že jutrišnjega ali pa tistega, ki ga bomo potrebovali čez mesec dni – prosimo v Očenašu. Komur uspe, da da vse, da pusti vse in zaupa v Božjo zaobljubo, temu lahko Bog pokaže svojo osvobajajočo bližino in tega lahko Bog stoterokrat obdari z: "Ne boj se!"*